

עורך „העולם הזה“ מאשיך לדוח ער

ס'ורו בארצות-הברית - ועל פגישותיו

עם המ'מסד היהודי על שלוחותיו המוזרות

אבל אצל היהודים, כל התופעות האלה מוגברות. הפעמון החבוני בליבו של כל יהודי, המתחיל לצלצל ברגע שיש תחושה של אנטי-שמיות, מצלצל עכשיו בלי הפסק. הפחד יוצר רקע נרחב לטפילים, המתקיימים על הפחד, מגבירים אותו - ומתפרנסים ממנו.

אחד הסטילים האלה הוא ליגת ההגנה היהודית, אותו אירגון אלים שכבר סיפרתי על מעללי. הוא נולד כקבוצה קטנטנה להגנה בפני בריונים כושיים ופורטוריקאים בברוקלין, והתרחב לממדים של אלפים.

סיפור אופייני: בסטיטן איילנד, האי היפה שבמבואת ניו-יורק, ישנה הקהילה היהודית העתיקה ביותר בארצות-הברית. בבית-הכנסת העתיק נשארו רק זקני הקהילה, כי הצעירים עברו לפרברים. במקומם חדרו לרובע פורטוריקאים, כושיים ואחרים.

היהודים מתבדלים, כמוכן, מאלה, ואלה מתנקמים ביהודים על היסכולם וביודום. התפתחו מריבות, וביום-כיפור לפני שנה זרקו הפורטוריקאים אבנים על מתפללים יהודים. היהודים קראו ל„ליגת ההגנה היהודית“ להגן על בית-הכנסת, ובואם

של חברי הליגה התסו עור יותר את האחרים. עכשיו יש שם מצב של מלחמה, והיהודים נוטשים את המקום.

המיסמך הסודי

יש מרחק רב בין ליגת ההגנה והליגה נגד ההשמצה של בני-ברית. הליגה האחת חיה מן הפחד ומגיבה בנשק. הליגה השנייה היא מכובדת יותר, והיא מתפרנסת על ה־פחד באופן אינטליגנטי.

אפשר לומר כי „הליגה נגד ה־השמצה“ היא „ליגת הגנה“ חבו־שת-צילינדר, בריונים המתנפלים על קורבנם בעט מורעל, במקום בשרשרת-ברזל.

אותה מארכת בכרמל סאלה מי מפיץ עלי את שמועות-השקר. חלק מן התשובה גילי־תי רק בהמשך סיורי.

נסתבר שקיים „מיסמך סודי“ הדין כאורי אבנרי, שחובר והופק על-ידי „הליגה נגד ההשמצה“ לקראת בואו.

בניגוד לשמה, עיקר התפקיד של הליגה הוא להשמיק. זהו אירגון הממומן על-ידי בני-ברית (אך הנהו עצמאי). הוא מחזיק צוות גדול של „חוקרים“, בלשים, פרובוקטורים ושוטרים פרטיים, המהווים רשת מסו־עפת של בילוש. הכל, כמוכן, כדי „להגן על היהודים“.

זכר, ב־18 בספטמבר, עוד לפני שנאמתי את הנאום הראשון כי סיורי זה, יצא ממשרד הליגה כי ניו-יורק, בחתימת אברהם פוקס מן „תזכיר - לא לפירסום - רק למידע-רקע שלך! - הנדון: אורי אבנרי“.

בתזכיר נאמר: „כמתנגד לתפיסות המסור־תיות של הציונות והיהדות, עלול אבנרי להגיד דברים שיטרידו ואף יביכו את ה־קהילה היהודית... אנו ממליצים בפני ה־אירגונים היהודיים שלא לתת את חסותם השלמה או החלקית להופעותיו, ולא להיכנס להיכוח פומבי עימו“.

בסוף התזכיר ניתן לוח סיורי (שלא פורסם עד אז, ושהושג כנראה בדרכי-סתר), ובו נאמר: „הקבוצות השונות של הסטודנטים היהודיים בקאמפוסים, ובכלל זה אירגון הסטודנטים הישראליים, מכירים את לוח-המסע של אבנרי ואת האידיאולוגיה שלו, ובכל מיקרה של צורך יירכו עימות עימו“!

ועוד רמוז: „נא הודיעו לנו על המתרחש!“

★ ★ ★

ק בהדרגה נודע לי על קיומו של מיסמך זה, בעל רמזי-ההשמצה הפק־חיים.

כפי שכבר סיפרתי, לא ערכו עימי הסטודנטים היהודיים בשום מקום „עימות“, סטודנטים יהודיים וישראלים הופיעו אמנם לכל הרצאותי, לרוב כשהם מצויידים ב־רשמרקול להקלטה דברי, אך הם הקיפו אותי בסיוע הערב, לחצו את ידי והביעו את תמיכתם הנלהבת לקן העולם הזה, אותו שמעו רובם בפעם הראשונה.

„כבר שנים אנחנו מחכים שמי־שהו יבוא מישראל ויגיד את ה־

דברים האלה כאן!“ אמר לי יו־ר הסטודנטים הישראליים באחד ה־קאמפוסים החשובים. „רוב הנאומים הציוניים כאן זה כולשיט. רק מי שמציע פיתרון סביר לבעייה הפלסטינית יכול להופיע היום בקמפוס אמריקאי ולרכוש אהרה למדינת ישראל!“

מבחינה זו, מיסמך-ההשמצה של הליגה נגד ההשמצה לא הועיל. אבל היתה לו השפעה אחרת, שבה נתקלתי במרוצת הסיור. במקומות רבים נסגרו בפני מוסדות הקהילות ואולמות בתי-הכנסת, כאילו בפקודת דיקטטור פאשיסטי או פוליטיביוורו בולשביקי. בקמפוסים רבים היתה הרצאתי צריכה להיערך בחסות מוסד הילל, המוסד המרכז את הפעילות היהודית בקמפוסים, והשייך אף הוא (כמו הליגה הנ"ל) לבני-ברית. ההוראה ה־טוטאליטרית של הליגה נועדה, למעשה, לאסור על רבני מוסד הילל לארח אותי.

התוצאה: באוניברסיטת לוס-אנג'לס, שיקאגו, בראנדייס, ג'ורג'טאון, בוסטון, וסליאן ועוד הפרו רבנים את ההוראה, ונתנו לי את חסותם הרשמית.

אחרי הופעותי, כתבו כמה מהם מכתבי-מחאה ל„ליגה נגד השמצה“,

כתב אחד הרבנים, עם העתק אלי: „... בגלל שמו הטוב והפטרונות שהוא מציע, יש ל־אורי אבנרי האפשרות להגיע אל לבם של תנועות-שלום נוצריות, אקטיביסטים שחורים, אידיאולוגים של השמאל החדש, קולות בלתי-תלויים בקהילה היהודית, בייחוד בין הצעירים המחפשים דרך - בצורה ששוב אדם אחר אינו מסוגל להגיע!“

אולם ככמה מקומות ביטלו רבנים נפחדים את חסותם להופעתי. באוניברסיטת קילומביה (המשך בעמוד 18)

* מובן שלא באה התנצלות, למרות שברשות הליגה עכשיו עשרות הקלטות של נאומי ודיווחים בעיתוני הסטודנטים.

ליגלוג עצמי: בלאקאם נכין. המתאר את היהודי כסוכר-מאין